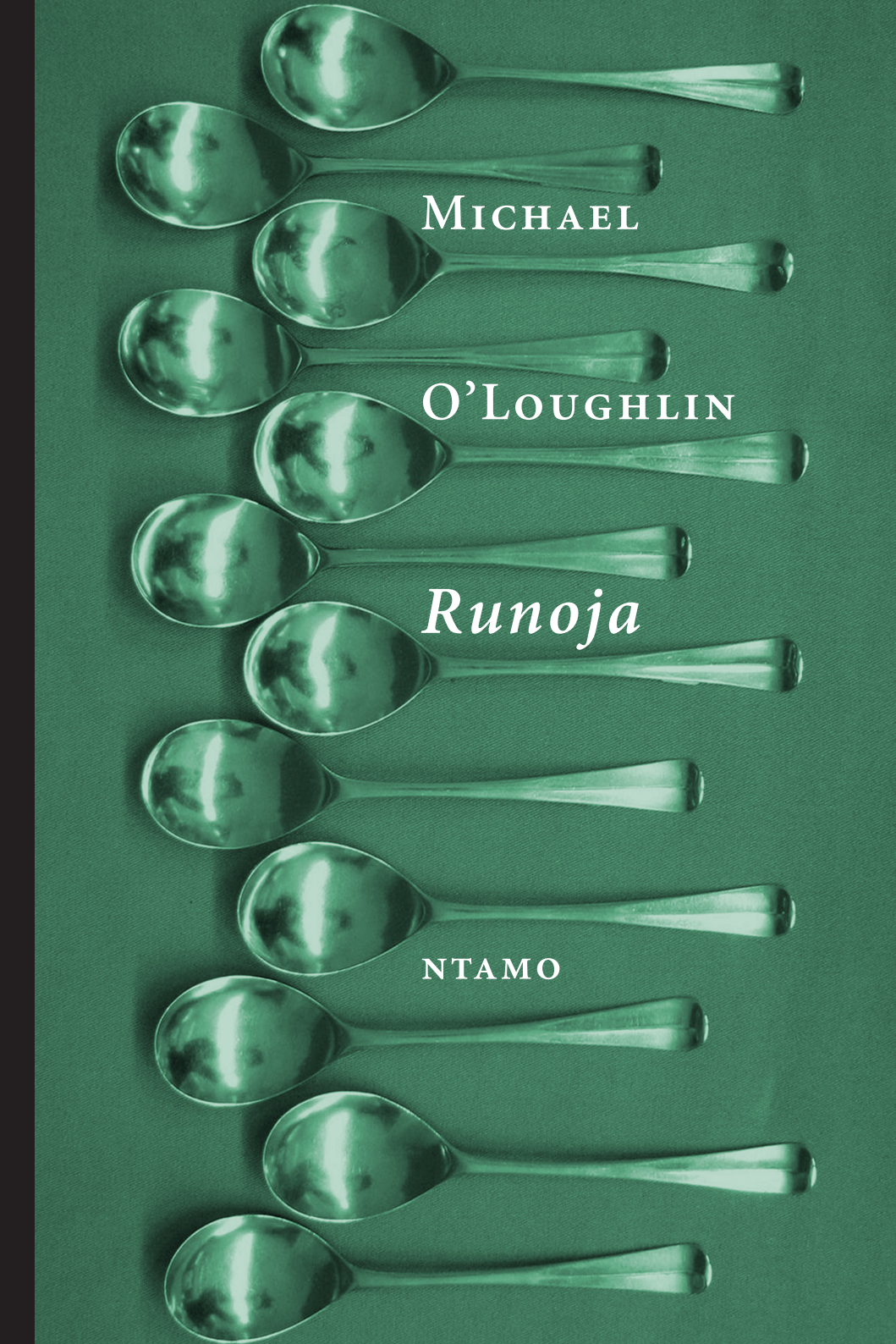

MICHAEL

O'LOUGHLIN

Runoja

NTAMO

Runoja

MICHAEL
O'LOUGHLIN

Runoja

Valikoinut ja suomentanut
Maire Saaritsa

NTAMO
Helsinki
2 0 1 9

© Michael O'Loughlin
(Kaikki runot kokoelmasta *Poems 1980–2015*.
New Island Books, Dublin 2017.)

© Maire Saaritsa (suomennokset)
ISBN 978-952-215-779-9

KANSI JA TAITTO
Göran de Kopior

KANNEN KUVA
Lusikoita Brittein saarilta 1700-luvulta
(Metropolitan Museum of Arts, New York)

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand,
Norderstedt, Saksa

NTAMO
2019
www.ntamo.net

KAUPUNKI

Kavafisin mukaan

Sanot että jätät tämän paikan
ja muutat herra-ties-minne
mökkiin Galwayssa, kreikkalaiseen kylään
– minne tahansa muualle kuin:

Pariisi, Aleksandria, Finglas
harmaa, jäytynyt lähiö
jossa haaskasit nuoruutesi kolikon.

Kuljet ajoradan viertä
ja katselet ohi kiitäviä rekkoja.
Niiden potkurivirroissa kieppuen
kohotat tropiikista unelmoivan katseesi
lentokoneita kohti.

Mutta liian myöhään tajuat
ettet koskaan lähde täältä!
Tänä tai seuraavana tai minään muunakaan vuonna.
Sivuutat elämäsi, vanhenet
samoissa laitakaupungin baareissa

joissa ryystät paikallisten oluiden pohjalitkuja
orpoa lanttia taskussasi sormeillen.

Ja kuinka tahansa sen heität,
putoaa se aina samoin päin:

Finglasin muovinen aurinko
kyyhöttää joka ikisessä horisontissa.

Nuoruutesi haaskattu kolikko!

Ruokkimasi hedelmäpelit eivät ammota tyhjää
pelkästään täällä vaan kaikkialla.

IIRIN KIELEN OPPITUNTI

Herralle kuuluu kiitoksein

Armonsa soi hän niin,

Et' synnyinpaikakseni sain

ma kauniin Englannin.

Sanat olivat minulle kaikki kaikessa

mutta en tahtonut oppia heidän kieltään;

he tunkivat sen alas viisivuotiaasta kurkustani

minä syljin sen heidän kasvoilleen

En halunnut oppia heidän kieltään

se ei ollut minun

Kun sitten olin liian vanha pelkäämään

he vetosivat halpamaisempiin tunteisiini;

olin jäämässä paitsi

osasta kansakunnan perintöä

Mutta minä en halunnut ymmärtää heidän
kansakuntansa perintöä
se ei ollut minun

”Kuulepas, O’Loughlin, nyt et ole reilu
itseäsi kohtaan, tiedät pystyväsi
parempaan. Ja älä unohda
kuinka korvaamaton se on virkauralla.”

Mutta minä en halunnut virkamieheksi

En halua nytkään

KIROTTU RUOHO

Kalvakan vihreässä mehussaan mädäntynyt sydän

kalvas ja sairaalloinen kuin kirottu ruoho

nälkävuosihaudan kasvoilla;

mutta jopa tämä joutomaakin uneksi

sementin lemmiskelevästä ryöpystä

murenevia reisiään vasten.

Ja sitten tapahtui ihme;

rakennukset syöksähtivät ilmoille kuin välkkyvät hampaat

viherryksen mädäntyneistä ikenistä

ja rakkaus alkoi märkiä

katulamppujen ja suihkukoneiden alla.

Selkäsi paleli vasten maankamaraa

mutta rintasi olivat lämpimät kämmenteni alla.

Katselin ajorataa pitkin kaukaisuuteen

ja silmäni olivat valoketju

joka virtasi pimeyteen

ja minä ajattelin: vain tämä rakkaus, tämä kaupunki, on uusi.

Mutta vain yksi ainut aamu valkeni
varhaisessa auringossa.
Betoni lohkesi: aurinko ryöpsähti harmautta
rakennukset alkoivat luisua.
Seinät luhistuivat
ja murskasivat imeväiset vaunuihinsa.
Missä olivat hymyilevät vaaleanpunaiset lapset?
Ne purkautuivat romahtelevista taloista
samperin kakarat, silmänsä kuin pienet kivet.
Ne repivät irti puhelinlangat
ja minä jäin huutamaan vailla kohdetta
seisoin kuurona tyhjässä kuoressa.
Törmäsin joukkoon kulmalla
ja heidän kahleensa heilahtivat kohti
pirstoivat silmäni ja jättivät minut sokaistuna
kompuroimaan halki näiden murtuneiden katujen
tämän muinaisen tantereen, rakkauden raadon,
nyt kätteni vietti on kuristaa.

”[...]

Täällä vanhassa maassa
pimeä keskiaika on aina aluillaan
ja Troijan valo
lankeaa tyhjille moottoriteille.

Me seisomme rannalla
jalkamme syvällä maaperässä.

Nostamme kätemme toivottaaksemme hyvää matkaa
ottaaksemme sinut vastaan kun putoat

yli maailman reunan.”

NTAMO 2019

ISBN 978-952-215-779-9

MICHAEL O'LOUGHLIN (s. 1958)
on Irlannin tärkeimpiä
nykrunoilijoita.
Tämä on valikoima
hänen parhaitaan
niin kuin MAIRE SAARITSA
on ne suomentanut.